

Arrest

nr. 300 826 van 30 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2023 dient verzoeker voor de derde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijke partner. Op 23 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 september 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.03.2023 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...) 1983

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, zijnde C. (...) P. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor:

- attest werkloosheid van 11/2022 – 04/2023 waaruit blijkt dat referentiepersoon volledige werkloosheidsuitkeringen heeft genoten
- Document VDAB dd. 13.02.2023
- tussentijdse factuur april 2023 van Engie (80 euro)
- tussentijdse factuur voor de periode 28.03.2023 – 27.04.2023 van De Watergroep (91,81 euro)
- huurcontract voor woonhuis afgesloten op 1.03.2011 (huurprijs 300 euro) bijgevoegd met verklaring van de verhuurder dat de huurovereenkomst voor onbepaalde duur geldt

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon heden werkloosheidsuitkeringen geniet. Het dossier leert dat de referentiepersoon in het verleden een activeringstraject volgde waarin zij begeleid werd naar werk. Dientengevolge werd zij vrijgesteld door de VDAB van de plicht van het zoeken naar werk. Wellicht wenst de referentiepersoon met het huidig toegevoegde document opnieuw aan te tonen vrijgesteld te zijn van de zoekplicht naar werk. Dit is echter voor onze dienst niet geheel duidelijk op basis van enkel dit document. De VDAB-begeleider wenst immers meer informatie te vergaren betreffende de huidige situatie van referentiepersoon; zij stellen de vraag aan referentiepersoon of zij reeds opnieuw aan het werk kan of dat dit nog niet mogelijk is voor haar. Indien het mogelijk is, diende zij te reageren op de communicatie; indien het niet mogelijk was en zij niet reageerde op de communicatie, bleef haar statuut als tijdelijk niet toeleidbaar naar de arbeidsmarkt ongewijzigd. Het is onduidelijk wat de verdere stap van de referentiepersoon geweest is op deze communicatie, waardoor het voor onze dienst niet duidelijk is of zij door de VDAB nog steeds als vrijgesteld beschouwd wordt van de zoektocht naar werk. Een concreet zicht op de huidige stand van zaken hebben we bijgevolg niet.

Gezien de onduidelijkheid geven we echter het voordeel van de twijfel aan de referentiepersoon, dus er van uitgaande dat zij thans nog steeds vrijgesteld is door de VDAB van de zoekplicht naar werk. De

werkloosheidsuitkeringen van referentiepersoon worden zodoende in aanmerking genomen. Echter, in deze dient geconcludeerd te worden dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt ontoereikend zijn. Zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Anders gezegd, beschikt zij niet over ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat de bestaansmiddelen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Voor zover uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken iets te vinden is over het bestedingspatroon van de vaste en variabele kosten van de referentiepersoon blijkt alvast dat er maandelijks 300 euro aan huishuur moet betaald worden. Verder blijkt dat zij maandelijks 80 euro voor elektriciteit en 91,81 euro voor waterverbruik dient te betalen. Dit betekent dat na aftrek van deze kostenposten nog gemiddeld 1143,72 euro overblijft voor alle andere vaste en variabele kosten waarvan evenwel geen enkel objectief bewijsstuk werd toegevoegd. Nochtans blijkt uit het dossier, en te meer uit samenlezing van het verwerpingsarrest 262.616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19.10.2021 tegen een eerdere bijlage 20 van betrokkene, dat bijkomende stukken betreffende de vaste en variabele kosten onontbeerlijk zijn in het kader van de behoefteanalyse, daar reeds eerder werd opgemerkt dat de referentiepersoon over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt en zij zich in een financiële precarie situatie bevindt. Betrokkene en of referentiepersoon bleven in gebreke om andere vaste en variabele kosten verbonden aan hun persoonlijke situatie toe te voegen.

Verder blijkt ook uit het dossier dat referentiepersoon een bepaalde arbeidsbeperking of medische problematiek heeft. Behoudens bijkomende stukken waaruit het tegendeel kan blijken, is het niet onredelijk te stellen dat referentiepersoon thans niet aannemelijk maakt voldoende financiële draagkracht te hebben om de kosten van het levensonderhoud voor zichzelf, dat van haar partner (betrokkene) en haar net meerderjarige inwonende zoon B. (...), A. (...) A. (...) (...) te kunnen dragen. Er is in hoofde van referentiepersoon sprake van een behoefte, het is heden niet duidelijk welke aandeel van referentiepersoon haar budget moet gaan naar de medische zorg die zij heeft en wat verder overblijft om daadwerkelijk in de basisbehoeften te voorzien. Heden kan er bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (medische kosten, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning, ...) voor drie volwassenen met voorliggende bestaansmiddelen voldaan zouden kunnen worden, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat voorliggende bestaansmiddelen te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor beide betrokkenen en haar meerderjarige zoon te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is enkel de bedoeling van de Belgische wetgever geweest om af te wijken van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, indien referentiepersoon gezien haar persoonlijke situatie, afdoend kan aantonen ook met een bescheidener inkomen in de basisbehoeften te voorzien. Bij gebrek aan afdoend bewijs van het tegendeel is een bedrag ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum om het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan. Bovenstaande beoordeling zou wellicht versterkt worden indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden had bijgebracht.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel,

het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon. Een werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Dat in casu de referentiepersoon het statuut heeft bekomen van tijdelijk niet-toeleidbaar tot de arbeidsmarkt, wat blijkt uit het schrijven dd. 13.02.2023 van de VDAB (stuk 2) :

“Om je de nodige tijd en ruimte te geven voor een gespecialiseerde aanpak van je problemen, werd je begeleiding bij de VDAB voor een tijdje stopgezet. Je kreeg daarmee het statuut “welzijn” (tijdelijk niet-toeleidbaar naar de arbeidsmarkt).

Dat verweerder echter opmerkt dat het voor hem niet geheel duidelijk zou zijn op basis van dit document of de referentiepersoon al dan niet vrijgesteld is. In dit schrijven wordt immers o.m. geïnformeerd naar de situatie van de referentiepersoon en gevraagd of zij al dan niet aan het werk kan. Zo ja diende zij contact op te nemen, zo neen, behield zij verder haar statuut.

Het zou voor verweerder echter niet duidelijk zijn welke verdere stappen de referentiepersoon nam na deze communicatie, zodat er geen concreet zich zou zijn op de huidige stand van zaken.

Dat verweerder dan ook spijkers op laag water zoekt en gewoonweg niet wil begrijpen wat nochtans duidelijk in de brief verwoord staat (stuk 2):

“Om je de nodige tijd en ruimte te geven voor een gespecialiseerde aanpak van je problemen, werd je begeleiding bij de VDAB voor een tijdje stopgezet. Je kreeg daarmee het statuut “welzijn” (tijdelijk niet-toeleidbaar naar de arbeidsmarkt).

We willen graag weten hoe het momenteel met je gaat.

Denk je dat je opnieuw aan het werk kan?

Dan kunnen we tijdens een gesprek samen bekijken of het voor jou weer mogelijk is om een job te zoeken. Het enige wat je dan hoeft te doen, is een afspraak maken met de Dienst Gespecialiseerde Screening (zie contactgegevens onderaan). Als je niet reageert binnen de 14 kalenderdagen nemen we aan dat jouw situatie niet verbeterd is en blijft jouw dossier op “welzijn” staan.

Is werk zoeken nog niet haalbaar?

Als je persoonlijke situatie je zoektocht naar werk nog steeds onmogelijk maakt en je geen verdere vragen hebt, dan hoeft je nu niet te reageren op deze brief. VDAB volgt dan je dossier niet meer actief op. Je krijgt dan verder de tijd om je persoonlijke situatie aan te pakken”.

M.a.w. indien de situatie van de referentiepersoon niet gewijzigd was – wat ook effectief zo is – dan hoefde zij niet te reageren en behield zij haar statuut van vrijgestelde werkeloze.

De referentiepersoon heeft dus niet op dit schrijven gereageerd en is dus nog steeds vrijgesteld van een zoektocht naar werk op de arbeidsmarkt.

Indien de referentiepersoon geen vrijstelling meer zou hebben, zou zij dan ook bewijzen van het zoeken naar werk hebben voorgelegd. Niet alleen met het oog op de procedure gezinshereniging, doch voornamelijk omdat zij aan de VDAB zou moeten kunnen voorleggen welke stappen zij gezet heeft om werk te zoeken.

Echter kan van de referentiepersoon – die dus NIET gereageerd heeft – geenszins verwacht worden dat zij een negatief bewijs aanlevert en meer bepaald het bewijs dat ze niets heeft gedaan!

Dat het voorgelegde document dan ook wel degelijk duidelijk is en hieruit wel degelijk blijkt dat de referentiepersoon nog steeds is vrijgesteld van het zoeken naar werk.

De referentiepersoon diende dan ook niet conform artikel 40ter Vw. te bewijzen dat zij op zoek is naar werk, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van artikel 40ter Vw. en dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is waar beweerd wordt dat het door verzoeker voorgelegde document van de VDAB niet duidelijk zou zijn en dan ook een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens, indien verweerder van oordeel was dat het attest van de VDAB niet volledig duidelijk was of geen uitsluitsel bood – quod certe non – diende hij verzoeker uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder heeft dit niet gedaan, doch opteerde ervoor een beslissing te nemen aan de hand van voor hem onduidelijke stukken.

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze genomen werd en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.4.

Voorts stelt verweerder dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt ontoereikend zouden zijn.

Dat de partner van verzoeker echter wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon geniet immers een werkloosheidsuitkering ten bedrage van 63,47 EUR/dag, hetzij ca. 1.600 à 1.700 EUR per maand.

Artikel artikel 42, §1, 2e lid Vw. bepaalt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en

inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Teneinde een behoefteanalyse mogelijk te maken, heeft de raadsman van verzoeker een schrijven aan verweerder gericht met hierin bijkomende documenten en waarin melding werd gemaakt van het feit dat de maandelijkse vaste kosten van het gezin slechts minimaal zijn, nl. amper 300 EUR huishuur en 170 EUR voor water, gas en elektriciteit, zodat het gezin van verzoeker nog een kleine 1.150 EUR per maand overhoudt om van te leven.

Een bedrag van 1.500 EUR per maand om voedsel, kledij, enz. aan te kopen, is dan ook ruimschoots om van te leven, zodat er in casu absoluut geen risico bestaat dat verzoeker en zijn partner ten laste zullen vallen van de openbare overheden om in hun behoeften te voorzien.

Bovendien heeft verzoeker ook eigen inkomsten en draagt hij zijn steentje bij in de lasten van het gezin.

Dat de bestreden beslissing echter enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoeker.

*Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.*

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord ‘beschikken’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : ‘1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over’ en in het woordenboek Wolters als ‘1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over’.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. Schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon ‘beschikt’ (in casu de inkomsten van verzoekster), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en

inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoeker zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder heeft bij de behoefteanalyse dan ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en zijn inwonende gezinsleden, in casu het inkomen verzoeker.

Verweerder moet immers ‘op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden’ uitmaken ‘welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de wettelijke partner en inwonende gezinsleden kunnen een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de wettelijke partner en dat van verzoeker kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoeker die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoonst kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat :

“(…) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor

het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(...) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen”.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen en het gezamenlijke gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoekster.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.6.

Dat volgens recente rechtspraak van de Raad van State dd. 2 maart 2023 de bestaansmiddelenvoorwaarde enkel geldt in hoofde van de gezinshereniger en de behoefteanalyse er niet toe strekt om de bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals deze van verzoeker zelf, toch in aanmerking te nemen.

Echter dient verweerder de inkomsten van verzoeker niet mee in rekening te nemen, doch dient wel rekening te houden met het feit dat de referentiepersoon minder vaste lasten heeft wanneer er extra gezinsinkomen zijn.

Deze rechtspraak verhindert dus niet dat bij de behoefteanalyse de vaste lasten van de referentiepersoon dienen verminderd te worden met deze lasten die door derden (in casu verzoeker) betaald worden.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering geeft waarom geen rekening werd gehouden met de verminderde vaste lasten die de referentiepersoon heeft, terwijl dit niet in strijd is met de recente rechtspraak van de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.7.

Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met zijn inkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan (zie supra) en bijgevolg niet alleen artikel 42, §1, tweede lid Vw. heeft geschonden, doch tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met toepassing van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij motiveert dat bijgevolg niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker heeft een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend in de hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat wordt beschouwd als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, op voorwaarde dat de vreemdeling de Belgische referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon onder andere beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien dit niet het geval is, kan er overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Van zodra vaststaat dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over minstens 120% van het leefloon zoals beschreven in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet wordt betwist, beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid om een behoefteanalyse uit te voeren overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt namelijk:

“§1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft verweerder vastgesteld dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt ontoereikend zijn. De referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Zij beschikt niet over tenminste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Waar verzoeker dan ook een hele kritiek ontwikkelt omtrent de werkloosheid van de referentiepersoon, dient te worden vastgesteld dat hij geen enkel belang bij deze kritiek heeft. Immers motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat, hoewel het onduidelijk is of de referentiepersoon nog steeds is vrijgesteld van de zoektocht naar een job, aan haar het voordeel van de twijfel wordt gegeven. Verweerder is er thans van uitgegaan dat de referentiepersoon nog steeds is vrijgesteld van de zoekplicht naar werk. Het betoog van verzoeker omtrent de werkloosheid van de referentiepersoon is dan ook niet dienstig.

Na de vaststelling dat het inkomen van de referentiepersoon niet minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast bedraagt, is verweerder overgegaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert hieromtrent het volgende:

“Voor zover uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken iets te vinden is over het bestedingspatroon van de vaste en variabele kosten van de referentiepersoon blijkt alvast dat er maandelijks 300 euro aan huishuur moet betaald worden. Verder blijkt dat zij maandelijks 80 euro voor elektriciteit en 91,81 euro voor waterverbruik dient te betalen. Dit betekent dat na aftrek van deze kostenposten nog gemiddeld 1143,72 euro overblijft voor alle andere vaste en variabele kosten waarvan evenwel geen enkel objectief bewijsstuk werd toegevoegd. Nochtans blijkt uit het dossier, en te meer uit samenlezing van het verwerpsarrest 262.616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19.10.2021 tegen een eerdere bijlage 20 van betrokkene, dat bijkomende stukken betreffende de vaste en variabele kosten onontbeerlijk zijn in het kader van de behoefteanalyse, daar reeds eerder werd opgemerkt dat de referentiepersoon over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt en zij zich in een financiële precarie situatie bevindt. Betrokkene en of referentiepersoon bleven in gebreke om andere vaste en variabele kosten verbonden aan hun persoonlijke situatie toe te voegen.

Verder blijkt ook uit het dossier dat referentiepersoon een bepaalde arbeidsbeperking of medische problematiek heeft. Behoudens bijkomende stukken waaruit het tegendeel kan blijken, is het niet onredelijk te stellen dat referentiepersoon thans niet aannemelijk maakt voldoende financiële draagkracht te hebben om de kosten van het levensonderhoud voor zichzelf, dat van haar partner (betrokkene) en haar net meerderjarige inwonende zoon B. (...), A. (...) A. (...) (...) te kunnen dragen. Er is in hoofde van referentiepersoon sprake van een behoefte, het is heden niet duidelijk welke aandeel van referentiepersoon haar budget moet gaan naar de medische zorg die zij heeft en wat verder overblijft om daadwerkelijk in de basisbehoeften te voorzien. Heden kan er bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (medische kosten, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning, ...) voor drie volwassenen met voorliggende bestaansmiddelen voldaan zouden kunnen worden, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat voorliggende bestaansmiddelen te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor beide betrokkenen en haar meerderjarige zoon te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is enkel de bedoeling van de Belgische wetgever geweest om af te wijken van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, indien referentiepersoon gezien haar persoonlijke situatie, afdoend kan aantonen ook met een bescheidener inkomen in de basisbehoeften te voorzien. Bij gebrek aan afdoend bewijs van het tegendeel is een bedrag ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum om het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan. Bovenstaande beoordeling zou wellicht versterkt worden indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden had bijgebracht.”

Verzoeker betoogt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet van ongeveer 1600 à 1700 euro per maand. De maandelijkse vaste kosten bedragen 300 euro huishuur en 170 euro voor nutsvoorzieningen. Verzoeker meent dat een bedrag van “1500 EUR per maand” dan ook ruimschoots voldoende is om rond te komen zonder ten laste te zullen vallen van de openbare overheden.

In eerste instantie merkt de Raad op dat het betoog van verzoeker tegenstrijdig is. Enerzijds voert hij aan dat het inkomen van de referentiepersoon 1700 euro bedraagt. Anderzijds stelt hij dat, na aftrek van 470 euro vaste kosten, hiervan nog maandelijks 1500 euro overblijft. Dit kan uiteraard niet kloppen.

Wat er ook van zij, de Raad dient vast te stellen dat het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker met zijn kritiek louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde

overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voorts bekritiseert verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn eigen inkomsten bij het maken van de behoefteanalyse. Hij meent dat hiermee rekening moet worden gehouden aangezien de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die 'kostendelend' samenwonen. Volgens verzoeker is het niet enkel de referentiepersoon zelf die de vaste kosten draagt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn eigen inkomsten mee in ogenschouw moeten worden genomen bij de behoefteanalyse conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoeker immers zelf aanhaalt, werd dit reeds beslecht door de Raad van State in zijn arrest nr. 255 940 van 2 maart 2023, waarin wordt gesteld: *"Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen"*. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat deze rechtspraak niet zou verhinderen dat de vaste lasten van de referentiepersoon dienen vermindert te worden met de lasten die door verzoeker zelf betaald worden. Dit zou immers haaks staan op hetgeen in bovenvermeld arrest wordt gestipuleerd.

Er dient te worden geconcludeerd dat een schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond. Het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de wettelijke partner van de Belgische referentiepersoon en woont samen met haar, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de wettelijke partner is van de referentiepersoon, hij al jaren samenwoont met zijn partner en de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt waardoor het gezin geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.4 Verzoeker beroept zich op het gezinsleven met zijn partner. Hij stelt dat er geen gegronde reden is om de gezinshereniging te weigeren.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder betwist dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon een beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, betreft het *in casu* een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Zoals verweerder correct aangeeft in zijn nota met opmerkingen, toont verzoeker niet aan dat het gezinsleven niet minstens tijdelijk elders kan worden verdergezet. Verzoeker bewijst immers niet dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden verdergezet. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat deze bepaling stelt: *“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”* Uit de formulering blijkt dat dit een algemene bepaling betreft die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel dit recht waarborgen. Hoe dan ook kan niet aangenomen worden dat de bescherming die deze grondwetsbepaling biedt verder zou gaan dan de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden, kan dit ook om die reden niet aangenomen worden van artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN